

Bolsjevismen från Moses till Lenin: En dialog mellan Adolf Hitler och mig **Dietrich Eckart**

FÖRORD

Följande skrift har blivit publicerad från en folder hittad i Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP) Hauptarchiv. Dess originaltitel var Bolschewismus von Moses bis Lenin: Zwiegespräch zwischen Adolf Hitler und mir och gavs ursprungligen ut i München i mars 1924 från oavslutade anteckningar med vilka Dietrich Eckart hade arbetat hösten 1923. Eckart hade varit allvarligt sjuk under arbetets gång och arresteringen och inläsningen av honom, som till en följd av Ölkällarkuppen i München 9:e november 1923, följdes snart, trots frigivning, av hans bortgång.

Dietrich Eckart föddes i Neumarkt in der Oberpfalz, Bayern, 23:e mars 1868 och dog på annandagen, 26:e december, 1923 i Berchtesgaden, 55 år gammal. Han var poet, dramatiker, journalist, filosof och en trofast förkunnare för nationalsocialismen, katolicismen, rasen och Tyskland. Bland hans produktion finns till exempel dramat Lorenzaccio från 1920, Heinrich der Hohenstaufe från 1915, och bearbetningen och scenuppförandet av Henrik Ibsens Peer Gynt till tyska år 1912. Under en tid drev han den nationalistiskt inriktade tidningen Auf gut Deutsch. Eckart skrev också partisången Deutschland Erwache! (Tyskland Vakna!), som blev NSDAP:s slagord. Han var också förste redaktör för NSDAP:s tidning Völkischer Beobachter (Den folkliga betraktaren.)

Dietrich Eckart grundade tillsammans med Gottfried Feder och Anton Drexler Deutsche Arbeiterpartei, ett parti som framöver kom att heta Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP.)

Eckart var också personen som introducerade Alfred Rosenberg för Adolf Hitler, och Hitler för Münchens societet. Hitler såg upp till Eckart som en slags mentor och fadersfigur. De två möttes första gången på ett partimöte 1919. Dietrich Eckart har skildrats som något av en nationalsocialismens gudfader och ska också ha myntat beteckningen Tredje Riket.

För att undgå missförstånd har Dietrich Eckarts ursprungliga fotnoter inordnats i texten. De resterande fotnoter som förekommer efter texten är skrivna åt den svenska upplagan.

--

”Ja!”, utropade han, ”Vi har varit på fel spår! Fundera på hur en astronom skulle handla i en liknande situation. Anta att han under en längre tid noggrant observerat positioneringarna av några himlakroppar.

Då han studerar sina anteckningar ser han plötsligt att något är gallet: ’Satan också!’, utropar han. ’Något är fel här. Normalt så skulle dessa himlakroppar vara positionerade olika i motsats till varandra; inte så här. Så det måste finnas en gömd kraft någonstans som är ansvarig för denna avvikelse. Och med sina observationer genomför han långtgående kalkyleringar och noggrant inringar han positionen av en planet som inget öga tidigare sett, men som är där likafullt, som han just visat. Men vad gör historikern, å sin sida? Han förklarar en avvikelse av samma slag enkom i förhållande till de framstående ledarna av sin tid. Det slår honom aldrig att där kan ha funnits en gömd kraft som kan ha orsakat ett visst skeende. Men den fanns där, hursomhelst; den har funnits där sedan tidernas begynnelse. Du vet vad det är för någon kraft: Juden.”

”Ja, givetvis”, svarade jag, ”men att bevisa det, att bevisa det! Under de senaste femtio, hundra åren, så vitt jag förstår, har det varit obestridligt, nå, en lång tid bakåt, kanske också i förkristna tider...”

”Min käre kamrat”, svarade han, ”vi kan läsa i Strabon (Strabon, grekisk filosof, geograf och historiker, ca: 63 f.Kr. – ca: 24 e.Kr., Geographica.) att redan på hans tid så fanns knappt en plats på hela jorden som inte var dominerad av judarna; dominerad skriver han, och inte bara bebodd. Redan årtionden tidigare förlorade Cicero (Marcus Tullius Cicero, 106 – 43 f.Kr. Oratio pro. L. flacco. Romersk författare, talare och politiker. Orden kommer från då han år 59 f.Kr.

försvarade den av judarna för korruption anklagade konsuln Marcus Fulvius Flaccus, angående hans administrativa aktiviteter i Syrien.) -- som på den tiden var en stor man med makt, min vän! -- plötsligen fattningen då han, i sitt berömda försvarstal i Capitolium, var förpliktigad att peka ut judarnas starka inflytande och deras vilja att hålla ihop: 'Stilla, stilla! Jag vill att ingen utom domarna lyssnar till mig. Judarna har redan försatt mig i en nog så svår sits, som de mången gentleman gjort. Jag har ingen önskan att förse dem med ytterligare fördelar.'

På samma sätt var det judiska inflytandet på Augustus så stort att de fullkomligt skrämde upp Pontius Pilatus som, som ställföreträdande till den Romerske Kejsaren, verkligen inte var vem som helst. Han sade, 'För Guds skull, bort med denna smutsiga judiska affär!' då han sträckte sig mot tvätfatet och dömde Kristus, som han ansåg oskyldig, till döden (Johannesevangeliet 19:12). Begrundande dessa företeelser, min vän, vet nu alla -- eller snarare, borde alla veta -- hur sen timmen var slagen redan på den tiden."

Ett grepp om Gamla Testamentet, en kort skumning genom sidorna, och -- "Där", utropade han, "receptet från vilket judarna alltid kokar sin djävulska brygd! Vi antisemiter är verkligen något. Vi lyckades klura ut allting utom det som verkligen betydde något." Ord för ord läste han eftertryckligt med en hård röst:

"Jag hetsar egyptier mot egyptier: så att broder skall strida mot broder; och vän mot vän, stad mot stad, och rike mot rike. Och egyptiernas förstånd skall försvinna ur deras hjärtan; och deras råd skall jag göra om intet: De måste fråga avgudar och gengångare, de dödas andar och spådomsandar." (Jesaja 19:2-3).

"Ja verkligen", skrattade han bittert, "nu kommer folket att söka sig till Dr. Cuno och Dr. Schweyer och Dr. Heim, [1] och vilka helst andra avgudar och gengångare de har. Tillfrågade varför Tyskland blivit en svinstia kommer dessa gentlemen svara förebrående, 'Ni har er själva att skylla. Ni har inte kvar någon god uppfostran, ingen tro, bara själviskhet och fåfänga. Nu försöker ni att skylla på judarna. Det har alltid varit så då ni behövt en syndabock. Då har alla hoppat på judarna och förföljt dem obarmhärtigt. Och bara därför att de hade pengarna, och därför att de var försvarslösa. Inte undra på att några få judiska individer nu betar sig på ett klandervärt sätt? Då allt kommer omkring finner man svarta får

inom alla grupper. Som om det inte funnits ett stort antal anständiga judar! Se på deras hängivenhet, deras sinne för ansvarstagande av familjen, deras nyktra livsstil, deras beredskap för att göra uppoffringar och, framförallt, deras förmåga att hålla samman! Och ni? På varandra som hundar och katter: rent vansinne!

Så kommer avgudarna och gengångarna att babbla om och om igen tills en natt då ett blodstecken kommer att visa sig på alla de judiska husen, och de rasande massorna, ledda av judarna, kommer att svärma fram för att förgöra alla de förstfödda i landet igen som i Egypten.” (Andra Moseboken 12:7-13, 29-30).

”Minns hur det var här i München under kommunisternas maktövertagande?” sköt jag in. ”Judarnas hus var tvivelsutan inte tecknade med blod, men det måste ha förekommit ett hemligt arrangemang, därför att av alla de som led missödet av en husrannsakan var inte en enda jude. En av de korkade röda soldaterna som höll mig arresterad besvarade faktiskt min sarkastiska fråga med att förklara att det var förbjudet att genomsöka de judiska husen.

”Och 1871, i Paris, gick det judiska beskyddet också planenligt. Där förstörde kommunisterna allt de kunde, men de platser och hus som tillhörde Rothschilds stod kvar orörda. [2] Allt detta möjliggör det för oss att förstå oss på passagen i Andra Moseboken enligt vilken ’en blandad folkmassa’ också lämnade Egypten med judarna.”

”I Egypten gick skurkarnas planer bara halvvägs”, avslutade han. ”Egyptierna lyckades bemästra situationen i sista stund och skickade den ’blandade folkmassan’ till helvetet, tillsammans med judarna. Det måste ha varit en desperat kamp. Slakten av de förstfödda avslöjar det tydligt nog. Just så som de har gjort med oss hade judarna vunnit det stora undre skiktet av befolkningen åt sig själva -- ’Frihet, Jämlighet, Broderskap!’ -- tills en natt de skickar ut budskapet, ’Ner med borgerskapet! Döda dem, hundarna!’

Men allt gick inte så bra som de hade förutspått. Den andel av den egyptiska nationen som hade förblivit patriotisk vände på steken och sparkade Moses, Cohn och Levi ut ur landet, följda av de invånare som de hade uppviglat. Under detta uttåg bar de med sig så mycket stulet byte som de orkade bära, rapporterar Bibeln med belåtenhet. Den rapporterar också, i klara termer, att egyptierna var glada att bli av med dem. Det bästa var dock den belöning som judarna gav sina

korkade medbrottslingar. Plötsligt började de kalla dem ”slödder”, medan de tidigare hade kallat dem ’kamrater’ och låtsas att de älskat dem. Föreställ er ansiktena dessa vilseledda ena måste ha gjort i öknen då de hörde detta.”

”Morden på 75 000 perser, i Esters Bok, hade utan tvekan samma bolsjevistiska bakgrund”, svarade jag. ”Judarna åstadkom det helt säkert inte på egen hand.”

”Inte mer”, bekräftade han, ”än det hemska blodbad över halva Romarriket vilket tog plats under Kejsare Trajanus regim. Hundratusentals icke-judiska nobla i Babylon, i Cyrenaica, i Egypten och på Cypern slaktade som boskap, de flesta av dem efter den mest avskyvärda tortyr! Och än idag gläds judarna över det. ’Om bara de olika delarna av upproret hade samarbetat’, triumferar juden, Graetz, ’så kanske de varit i stånd att ge den romerska kolossen dess dödsstöt redan på den tiden.’” (Heinrich Graetz, Geschichte der Juden von Ältesten Zeiten, Breslau, 1853.)

”Judarna kallar vårt firande av Sedan Dagen [3] barbariskt”, påpekade jag. ”Men de finner det helt i sin ordning att de, år ut och år in, fortfarande, efter all denna enorma tid, i synagogorna firar sina heroiska stordåd angående 75 000 perser, i Purimfesten.” [4]

”Inget av de här framlagda bevisen verkar ha någon inverkan på oss”, sade han syrligt. ”Man skulle tro vi var döva och blinda.”

”Före den första striden med egyptierna, hade huvudskurken, den ärbare Josef, förberett sig ganska väl: de sju magra korna, alla kornbodar fyllda, folket rasande av hunger, den regerande Faraonen en perfekt judisk lakej, och Josef, förvärvat spannmålstillgångarna, ’härskare över allt land’! (Första Moseboken 41:43). Alla de egyptiska klagovisorna var förgäves; judarna höll förrådet stängt med järnhand tills de, i utbyte mot en bit bröd, var tvingade att ge bort först sina pengar, sedan sin boskap, och slutligen sin frihet. Och plötsligt svämmade huvudstaden över med judar; gamle Jakob var där, och ’hans söner, och hans sonsöner med honom, hans döttrar, och hans sondöttrar, och all hans avkomma’ – och hela midivitten. (Första Moseboken 46:7). Och Josef ’grät en lyckans tår’. Sedan sade han till sina bröder: ’och ni ska få njuta av landets rikedomar’, och ’ni ska få det allra bästa Egypten har att bjuda.’ (Första Moseboken 45:18, 20)

”Men en tid efter det att denne ärofulle egyptiske medborgare av den judiska

tron, etthundratio år gammal, hade dött, gick den gamle Faraonen också bort och var efterträdd av en annan Faraon, som 'inte kände Josef', och då han betraktade antalet judar, som under tiden hade växt sig mycket mäktiga, blev han ganska skrämmd. Han fruktade att: 'blir det krig kan de förena sig med våra fiender'; (Andra Moseboken 1:6-10); dock var han smartare än Wilhelm II, som hoppades på deras stöd. Judarna måste arbeta, bestämde han. I all dess betydelse, arbeta. 'Omänskligt' klagade den judiske kanalen. Inte undra på att de andades hämnd. Då allt kommer omkring, vad har man Pöbelvolk till, om inte för att arbeta?

"Vid den här tiden hade egyptierna glömt käre Josef, som var död och borta, men det fanns inte brist på andra att skylla sakernas tillstånd, nämligen landägarna, industrialisterna, borgerskapet. Enligt judarna var inte några andra ansvariga. 'Proletärer i alla länder, förena er!' Och massorna gick på det och vände sig mot sitt eget kött och blod för det 'utvalda folkets' skull, som hade fört med sig all deras sorg från första början. Men för oss läste de högt och rörande i skolan den vackra historien om Josef och hans bröder. Inte undra på att många lärare 'grät en tår'. Det är nog för att driva en till förtvivlan."

Han pausade med en mörk blick på Hatets Bok.

"Och så fortgår det, genom hela Gamla Testamentet", började han igen. "Minsann, jag berättar dig inget nytt, men vi måste ta det till oss så ofta som möjligt för att kunna vara i stånd att avslå det ständigt hycklande babblet. Verkligen, Josuas Bok borde vara tillräcklig; en sådan tingest av oavbrutet folkmord, av bestialisk grymhet, av skamlös rovlystnad och kallblodig list – Helvetet förkroppsligat! Och allt i Jehovas namn, eller ja, enligt hans uttalade önskan! Då staden Jeriko föll offer för judarna genom skökan Rachavs förräderi var varken man eller best, varken ung eller gammal bland de kvarlevande; bara skökan skonades. Hon och hela hennes ädla familj belönades med förmånen att leva i Israel. (Josua 6:25). Och vilka godsinta folk de var som, det ena efter det andra, blev fullkomligt utplånade! Delitzsch, som genomgående har utforskat den perioden, skriver, till exempel, om Kanaaniterna: på alla kullar, under varje skuggande träd, återgäldade de sin tillbedjan och vördnad till solguden och till hälsogudinnan Aschera; och han liknar denna vackra, poetiska sedvänja med hur våra fromma katolska bybor tjänade den Allsmäktige i avlägsna bergs-

kapell.” (Friedrich Delitzsch, Die Grosse Täuschung: Kritische Betrachtungen zu den alttestamentlichen Berichten über Israels Eindringen In Kanaan, Die Gottesoffenbarung vom Sinai, und die Wirksamkeit der Propheten, Stuttgart, 1920)

”Enbart Josua”, betonade jag, ”var ansvarig för massakreringen av trettioen kungar, med hela dess folk. Bland dessa utrotade nationer i dessa rovdjurslika räder fanns ett flertal som förtroligt hade underkastat sig själva honom. Varje gång hördes de ondskefulla orden, ’låt ingen leva.’ Jag är benägen att tro att Pöbelvolk, eller åtminstone deras efterlevanden, fortfarande måste ha varit judarnas lydiga stöttrupper, inte därför att handlingarna var så ohyggliga, utan därför att Israels barn alltid låtit vilseledda icke-judar göra deras smutsiga jobb, framförallt om någon slags fara varit inblandad. För de hade inte varit starka nog att underkuva folken vilka de bekämpade utan den stridslystna entusiasmen av sina förråde kamrater.

”Av särskilt intresse är den tydliga belåtenhet med vilken judarna försiktigt hade uppräknat varje en av de dräpta kungarna, av vilken man blir påmind om profeten Jesaja. I ett avsnitt dånade han som om han vore besatt: ’Herren rasar mot alla folk; han lämnar dem att slaktas; deras land kommer att bli en flammande sluttning; det kommer att bli ett öde land, genomdränkt i deras blod; Ingen kung skall koras där, inga furstar finnas mer.’ (Jesaja 34). Mellan Jesaja och Josua låg hundratals år, men under hela den tiden hade det infernaliska vansinnet hos judarna mot den icke-judiska monarkin inte ändrats en smula.”

”Och i all evinnerlighet kommer ingenting att förändras”, fortsatte han, ”så länge som judarnas attityd gentemot våra kungar och våra ledare är bibehållen. Att krossa dem är deras eviga synd, och då de inte kan det med styrka, kommer de att använda list. Varhelst vi har ett starkt ledarskap är judarna förpliktade att hålla en låg profil. Vårt ledarskap kan dock endast vara verkligt starkt om det uteslutande bygger på vårt folk; bara om det innefattar sig självt med välfärden av dem som har minst lika mycket som med dem som har mest; bara om det, i den orubbliga övertygelsen om sitt eget värde, utesluter allt utomstående inflytande från första början; bara om det inte endast är nationellt, utan också humanitärt, ner till benmärgen. Oavsett vad andra må säga hävdar jag detta: tiden kommer att komma då alla elitnationer i världen kommer att ha ett sådant

ledarskap; och då kommer alla att bli förvånade av att se att, istället för att tjuta mot varandra, så som tidigare har varit fallet, de kommer att behandla varandra med respekt och hänsyn. Då kommer det inte förekomma något mer upp-
viglande av giriga stämningar, av lystnad efter makt, av misstro -- känslor som förekommer i oblandad form endast hos de några få, och inte på något sätt hos den mer allmänt förtroendefulla pöbeln. Vi kommer då att få se ett slut på det lögnaktiga lovsjungandet om ett icke åtskilt mänskligt broderskap, vilket är möjligt, om någonsin, endast under förutsättningen att man från första början uteslutit den evige skadegöraren, Juden. Om så hade varit fallet hade det inte funnits några anledningar till att bedriva påtryckningar för det universella broderskapets idé; de olika folken skulle finna sig själva förenade i sitt eget samtyckande.”

”Säg mig”, avbröt jag honom; ”uppriktigt sagt, anser du juden vara nationell eller internationell?”

”Ingetdera”, svarade han. ”En som verkligen känner sig internationell har lika mycket aktning för resten av världen som han har för sin egen nation. Då våra så kallade internationella svärmar verkligen är sådana – må så vara. Men jag är rädd att de i hemlighet är mer bekymrade om vilken attityd resten av världen har gentemot dem, än deras egen attityd gentemot världen. Internationalism kräver grundläggande goda intentioner. Men juden saknar helt och hållet detta. Han har inte den minsta tanke på att indela sig själv ihop med resten av mänskligheten. Hans mål är att dominera andra för att utpressa dem vid för honom bästa möjliga tillfälle. Om han i själva verket hade varit intresserad av kamratskap har han haft de längsta och mest överflödande tillfällena för att förverkliga den. Jehovas uppmaningar till honom om att inte ingå i några föreningar med främmande folk, utan att, å motsatt sida, sluka det ena efter det andra, tog han rakt till sitt hjärta. (Andra Moseboken 34:12; Femte Moseboken 7:16). Överallt hälsade man honom hjärtligt välkommen, till en början: i gamla Egypten, i Persien, i Babylon, i Europa; bockens hov visade sig överallt. De tidiga germanska erövrarna fann honom med ett antal förmättna rättigheter och gjorde inget försök till att frånta honom dessa. Han tilläts att göra affärer varhelst och hurhelst han ville, också inom slavhandeln, gentemot vilken han alltid varit synnerligen benägen. Likt alla andra kunde han inneha offentligt ämbete,

inbegripen magistrat; och hans så kallade religion var skyddad av staten. Så skrev Otto Hauser, som är en utmärkt källa av fascinerande upplysningar angående judarna.” (Otto Hauser, *Geschichte des Judentums*, Weimar, 1921, sid. 251)

”Jag säger då så!” nickade jag. ”Man måste intaga honom med försiktighet dock, ty annars kanske man missar att se den svarta skogen för alla ’ljusa’ träd. I stort föredrar jag Werner Sombart, trots att hans föreläsningar i Berlin svämmas över av judar.” (Hauser gör skillnad på ”ljusa” eller ”blonda” män, eller, som han säger, män av nobel ras, från ”mörka” eller ”svarta” män av lägre ras. Varhelst han har anledning att beröra en blond jude i sin bok, höjer han honom till skyarna. För egen del har jag mött några av de största skurkarna ibland blonda judar.)

”Nå, han säger samma sak!” utropade han. ”Enligt honom var judarna under inga som helst villkor alltid andra klassens medborgare. I forna tider fann man dem till och med många gånger med särskilda privilegier vilka löste dem från vissa förpliktelser, så som militärtjänstgöring. (Werner Sombart, *Die Juden und das Wirtschaftsleben*, Leipzig, 1911, sid. 356.) Det var aldrig deras starka sida att riskera väpnad konflikt. Under Befrielsekriget skickade judarna i Deutsch-Krone, i Pommern, en anhållan till kungen, ansökande om tillåtelse att stanna hemma från striden i utbyte mot pengar. I denna anhållan argumenterade de att tiotusen sagoberättare skulle vara till mycket mer nytta i krigets bestyr än den uppriktigt sagt tvivelaktiga judiska stridsförmågan. Anhållan godtogs, inte enbart för dem, men också för judarna i fem ytterligare av sju preussiska distrikt.” (Hauser, *op. cit.* sid. 376.)

”Ja, jag känner till den delen i Hauser”, tillstod jag; ”den är autentisk. Han anför också där från Mayers Encyklopedi, likväl, en redogörelse som lugnt konstaterar att judarna, genom sin heroiska anda i Befrielsekriget, bevisade sig vara värdiga tyska medborgare.”

”Just som de gjorde i Världskriget”, antydde han uttrycksfullt. ”Om jag fick som jag ville, skulle jag erfordra plakat att hängas i alla skolor, i varje gathörn och i varje offentligt rum, på vilka det skulle stå skrivet inget mindre än Schopenhauers beskrivning av judarna: ’Lögnens stormästare’! (Arthur Schopenhauer, *Parerga und Paralipomena II*, sid. 174) Det finns ingen bättre beskrivning. Och det appliceras utan undantag på var och en av judarna, liten som stor, börs-

spekulant eller rabbin, döpt eller omskuren. Vårt underdåniga folk! Förledda i tusentals år! Och de oskyldiga tas in om och om igen av detta skråniga svindleri. Det är förståeligt att de blivit bittra på judarna, men bara efter att den sistnämnde skamlöst missbrukat deras naivt godtrogna natur och plundrat dem till skinnet med sitt ocker och bedrägeri. Och det har varit fallet överallt: i det gamla Romarriket, i Egypten, i Asien, senare i England, Italien, Frankrike, Polen, Holland, Tyskland, och också, som Sombart skriver, 'på den iberiska halvön, där judarna erfarit så många välsignelser'!

"Och spelet de spelar idag, har de spelat i tvåtusen år", fortsatte han. "Jag tycker det räcker till för att karaktärisera naturen av judisk internationalism. Nu har vi fortfarande kvar att begrunda det nationella sinnet hos judarna. Naturligtvis inte det hos dem för Tyskland, eller det för England, och så vidare. Inte många kommer att svälja det betet länge till. 'Skicka mig en låda full av tysk mark, så att jag åtminstone symboliskt kan besudla det avskyvärda landet', skrev den tyske juden, Börne (Ludwig Börne (alias Löb Baruch), Briefe aus Paris, Hamburg, 1832); och Heinrich Heine vädrade Tysklands framtid från en toalettstol. (Heinrich (alias Chaim) Heine, Deutschland, ein Wintermärchen) Fysikern, Einstein, som de judiska rubrikmakarna hyllar som en andre Kepler, förklarade att han inte hade något att göra med tysk nationalism. Han ansåg det vara "sveckfullt" sedvanan av det Centrala Samfundet av Tyska Medborgare av Judisk Tro [5] att bara intressera sig för de religiösa sidorna av judenheten och inte också för deras rasliga gemenskap. En sällsam fågel? Nej, bara en som antog sitt folk redan vara i säkert förvar, och på så vis inte ansåg det vara nödvändigt att hålla skenet uppe. I Centrala Samfundet självt har masken redan fallit. En Dr. Brunn medgav uppriktigt där att judarna inte kunde ha någon tysk nationalanda. (Artur Brunn, Im Deutschen Reich, tidskriften av det Centrala Samfundet av Tyska Medborgare av Judisk Tro, 1913, No. 8.) Vi misstar alltid deras samvetslösa ansträngning att anpassa sig till allt och alla för hjärtats impulser. Närhelst de ser en fördel att tjäna genom att uppta en viss pose, tvekar de aldrig, och skulle sannerligen inte låta etiska bryderier stå i vägen. Hur många galiciska judar har inte först blivit tyskar, sedan engelsmän, och slutligen amerikaner! Och varje gång i ett ögonblick. Med förbluffande snabbhet ändrar de sin nationalitet fram och tillbaka, och var än deras fötter rör sig återskallar där antingen 'Wacht am Rhein' eller 'Marseljäsen' eller 'Yankee Doodle.' Dr. Heim ifrågasätter inte en enda gång

omständigheten att våra Warburgs, Bleichroders eller Mendelssohns är i stånd att skifta i sin patriotism och sin hemvist idag till London eller till New York i morgon. 'På Brandenburgs sandrev en asiatisk hord!' kastade Walther Rathenau en gång ur sig om de berlinska judarna. Han glömde att lägga till att samma hord befinner sig på Isar, Elbe, Saint Laurent, Themsen, Seine, Hudson, Neva och Volga. Och alla av dem med samma svekfullhet gentemot sina grannar. Våra avgudar och gengångare gör emellertid skillnad på respektabla och inte-så-respektabla, på bosatta och nyligen invandrade, på judar i väst och öst, och om värre blir till värst skakar de på axlarna och muttrar att 'varje land har judarna de förtjänar.' Det betyder ingenting för dem att det var en jude som myntade denna fint klingande fras. Inte heller att det i Tysklands fall, angående beskaffenheten på judarna vi har 'förtjänat', blir ett återklingande slag i ansiktet. 'Hela Israel står öppet i brittiskt läger!' tillkännagav den amerikanske fackledaren Samuel Gompers 1916. Och det inbegriper de tyska judarna också, som amerikanen, Ford, mycket väl visste. Han har skrivit om trolösheten hos den så kallade "tyske" juden gentemot landet de lever i, hur de har förenat sig med resten av världens judar i riktning mot Tysklands förstörelse. 'Varför?' bespottar juden. 'Därför att tysken är en vulgär skurk, ett bakåtsträvande, medeltida kreatur, som inte har det minsta begrepp om vårt värde. Skulle vi bistå sådant slödder? Nej, han har judarna han förtjänar!' Sådan arrogans är minsann förbluffande att skåda."

Jag påminde honom om Ryssland. "Före revolutionen dömde judarna ut henne som en fullkomlig kloak av gräslighet, även då de själva var den uppenbara ohyran i kloaken; nu sitter samma judar vid rodret, och, simsalabim, så är samma Ryssland en stor nation."

"År 1870", anslöt han, "hade vi tyskar förmånen att vara ett stort folk. Judarna ansåg att tiden hade kommit för att ersätta den Franske Kejsaren, som hade blivit oberoende, med en eftergiven president. Det sågs också vara ett utmärkt tillfälle att etablera Kommunen; [6] således det 'heroiska tyska folket.' Inte undra på att just bakom våra prinsar och generaler red ett pack gestikulerande judiska finansiärer in i Paris. Alltmedan vi hade sjunkit tillbaka ner i hopen igen. Pressen, 'det av Antikrist utvalda verktyget', som Bismarck kallade den, har betecknat oss som "Bocher" och som "Hunner". Men ha tålamod! Ju snabbare vi

antar Bolsjevismen, de ärofullare kommer vi åter att bli. Och en vacker dag kommer det att vara engelsmännen och fransmännen som är skurkarna. Man behöver inte glasögon för att se det. 'Jag är brittisk men, först och främst, jude', skrek en hebré för några år sedan i en stor engelsk-judisk dagstidning. (M. J. Wodeslowsky, *Jewish World*, 1 januari 1909.) Och en annan: 'Vem som än har att välja mellan sina skyldigheter som engelsman och som jude måste välja det senare.' (Joseph Cohen, *Jewish World*, 4:e november 1913.) Och en tredje: 'Judar som vill vara både patriotiska engelsmän och goda judar lever i en lögn.' (*Jewish Chronicle*, 10 december 1911.) Att de vågade sig på att uttala saker av detta slag så öppet indikerar hur översvämmat med judar England var redan då."

"Fästet av europeisk judenhet har sitt ursprung i perioden mellan Cromwell och Edvard VII", betonade jag. "Sedan dess har dock centret för judiska aktiviteter verkat förflyttats till Amerika. De har haft ett starkt fäste där under en lång tid. Sombart står fast vid att det var judiska pengar som gjorde de två första resorna som Columbus företog sig möjliga. (Sombart, op. cit. sid. 22-23.) En jude, Luis de Torres, är antagen att ha varit den förste europén att stå på amerikansk mark. Och, som grädde på moset, har judarna nyligen påstått att självaste Columbus skulle vara en av dem."

"Det är inte förvånande", skrattade han. "Alla som på något vis spelat en viktig roll i världshistorien, käre Gud inbegripen, är jude. De har till och med Goethe och Schopenhauer på sin lista. Och gud vare med honom som tror på det. För egen del bestrider jag dem Columbus liksom Torres; havsseglingar var mycket mer vådliga då än nu."

"Enligt Hauser", svarade jag, "var Columbus arier, kanske till och med av tyskt ursprung."

"Det är sak samma för min del", svarade han. "Vad mig anbelangar skulle han lika gärna kunna ha varit en Zulu, Jag skulle hellre tillskriva hans stordåd till en neger än till en jude."

"Helt bortsett från det, är det tydligt att de har haft Amerika i ett strypgrepp under en ganska lång tid", fortsatte jag. "Inget land, skriver Sombart, visar på en mer judisk karaktär än USA. (Ibid., sid. 39) Vi har redan sett en konsekvens av detta i Världskriget. 1915, under en tid då den sanne amerikanen inte hade minsta

tanke på ett krig mot oss och, i sanning, var inställd gentemot oss på så vis att minsta indikation på en möjlig intressekonflikt kunde ha blivit smidigt och vänskapligt löst, mötte en hemlig rådgivande kommitté med president Wilson med enda syfte att förbereda landet för krig mot Tyskland.

Och vem var chefens osynlige dirigent i dessa nedriga aktiviteter, som sattes i verket hela två år innan USA:s engagerades i kriget? Den tidigare okände juden Bernard Baruch. 'Jag förutspådde att kriget skulle komma, långt innan det kom', förklarade han senare lugnt inför en specialkommitté i Kongressen, vilket bekräftade allt detta. Och ingen gick upp och bankade mos av den sluge skurken."

"Resolutionen av de höga judiska ledarna för många år sedan att släppa löst Världskriget är vida ådagalagd", sade han. "På den 6:e Sionistiska Kongressen i Basel, 1903, proklamerade presidenten, Max Nordau: 'Herzl vet att vi står inför en vida omvälvning i hela världen.' [7] Gamle gode Herzl! Vilken idealist! Våra avgudar och gengångare var fyllda av respektfull fruktan i åtanke på denna ärofulle patriark. Skurken visste emellertid vad hans smutsiga folk hade i åtanke för oss!"

"Men Herzl var sionist", sköt jag in.

"Han var jude!" sade han, slående näven i bordet. "Ordet jude säger allt. Det finns ingen anledning till någon vidare distinktion! 'Guds utvalda folk' vill ha sitt eget 'Guds land' igen. Förstår du: "igen"! Guds folk och Guds land, vilket vare sig det ena eller det andra, i verkligheten, någonsin existerat! Varje skildring förlöjligar dess fördärv i det allmänna tillstånd som rådde i några sexhundra år i Palestina, tills assyrierna satte punkt för rackartygen. Kan man kalla det för ett land? Kan man acceptera det Gamla Testamentet som sakkunskap i frågan? Först läser vi om de oavbrutna morderna på och plundringarna av Palestinas andra folk, vilket, givetvis, tog många år. Och så till slut, med den mest avskyvärda gräslighet, följde den ena staten efter den andra av anarki. Toppen, storheten, saligheten av judiskt statsmannaskap, Kung David, var en sådan skurk att inte ens den exempellösa skurkaktigheten i brevet fördömande Uria var nog för honom; på sin dödsbädd uppmanade han sin son att mörda hans gamla krigskamrat, Joab.

"Då Kyros gav judarna tillåtelse att återvända till Palestina (från deras Baby-

loniska 'fångenskap') valde den stora majoriteten att ignorera detta och bli kvar i det omätbart rika Babylon. Fullkomligt belåtna där fortsatte de med sina finansiella spekulationer och andra aktiviteter.”

”År 1267,” informerade jag honom om, ”fanns det endast två judiska invånare i Jerusalem. Fram till Världskriget, hade antalet judar i hela Palestina växt till bara 12 000, (Hauser, op. cit., sid. 484, 491) trots att de hade varit fria att återvända dit sen urminnes tider och säkerligen inte saknade resemedel. De kvarvarande tjugo eller så miljonerna -- exakt hur många är svårt att förvissa sig om, då judarna själva står för räkningen -- föder sig själva uppå utsugningen av alla andra runtom hela jorden. Det är svårt att förstå hur lilla Palestina ska kunna hoppas inkvartera denna enorma folkmassa.”

”Det är inte nödvändigt”, replikerade han. ”Saken är att det nu är officiellt. Israel har erinrat sig. Dess bojor är kastade åt sidan. Solen av en ny Guds stat reser sig över Sion. Vilken grej! Till slut frigjorda från sina bojor! Alla är förstelnade av respektfull fruktan. Judarna hänler.”

”De har redan utfärdat en resolution...” ville jag gå vidare.

”Ja verkligen”, utropade han, ”om någonstans, är det här de visar sitt rätta ansikte! Resolutionen från Pan-Judiska Konferensen 1919, i Philadelphia!: 'Judarna är medborgare av den nya judiska staten Palestina, men på samma gång har de fullständiga medborgerliga rättigheter i vilket land de än väljer att leva i.' Man måste läsa detta prov på ofattbar arrogans om igen, nå, en hundra gånger, för att komma till insikt om att man inte drömmer. Föreställ dig istället att: 'Engelsmännen är medborgare av Storbritannien. Varje engelsman som väljer att leva i Tyskland eller Frankrike eller Italien kvarhåller alla sina rättigheter av engelskt medborgarskap, men på samma gång åtnjuter han fulla medborgerliga rättigheter i landet i vilket han lever.' Nu, fråga dig själv vilket skrik av indignation, inte vi eller fransmännen eller italienarna, men judarna själva skulle höja om det engelska folket verkligen hade fastslagit en sådan resolution! Den Pan-Judiska Kongressen fastslog emellertid sin resolution lika kategoriskt som ett anbefallande.

”Denna sammankomst inbegrep representanter från alla judiska grupper i världen, inbegripet sionisterna. Deras intentioner var, kortfattat, att judarna

skulle stanna där de var och att den nye Sion skulle ha syftet att, först och främst, stärka deras politiska ryggrad, för det andra att skänka deras arrogans tillfredsställelse, och sist men inte minst att föda dem en stat där de kunde fortsätta sina smutsiga affärer utan fruktan att ertappas.

”Jag tror att vi kan forma oss en ganska god bild av judisk nationalism från detta.”

”OK. Så de är varken nationella eller internationella”, fastslog jag. ”Vad är de då?”

”I termer av våra sedvanliga koncept”, ryckte han på axlarna, ”kan det inte definieras. Det är en klängväxt över hela jorden, ibland avancerandes långsamt, ibland stegandes med stora kliv. Överallt suger den rovgirigt ut allt livsblod ur planeten. Vad som till en början var svällande överflöd kommer i slutet vara ingenting mer än uttorkad växtsaft. Sionismen är den synliga, ytliga aspekten. Den är fastkedjad vid den underjordiska utbredningen av denna monstruösa utväxt.

”Och ingenstans kan man finna ett spår av opposition till denna sak.”

”Man skulle kunna säga”, skrattade jag, ”att vargarna delat upp sig i två flockar. Det har blivit överenskommet att en av dessa ska överge landet med fåren för att gå och bo någon annanstans, lite för sig själva, som rena vegetarianer.”

”Det är en sak över alla andra som vi alltid måste komma ihåg”, vek han in, ”en sak som vi alltid måste påminna oss om: ’Lögnens stormästare’! Man behöver bara glömma Schopenhauers ord för ett ögonblick för att åter börja falla under inflytandet av deras bedrägerier. För att klargöra, vi ljuger också, men för det första, inte som en vana, och för det andra, klumpigt. En verkligt erfaren bedömare av människans natur är i stånd att upptäcka lögnen av en arier, till och med en mycket klipsk sådan. Självaste Sherlock Holmes skulle förlora sig i konfrontationen med den judiska kallblodigheten i villfarelse. En jude är bara besvärad då han oavsiktligen kastar ur sig sanningen. Om han skulle komma att överväga tala sanning, är det alltid med en viss reservation, han gör en lögn till och med av sanningen.”

”Luther, minsann” svarade jag, ”sade till judarna: ’Ni är inte tyskar, utan bedra-

gare, inte fransmän, utan bluffmakare.' Hans synonym för jude var "lögnare"!"

"Det är vad alla som känner till dem har att säga." sköt han in, "från Faraonerna fram till Goethe och vår tid. Det har sagts på varje dött och levande språk: på grekiska, latin, persiska, turkiska, engelska, franska, eller vad du vill. Man skulle hoppas att alla dessa universella fördömanden, runtom hela världen, skulle ge våra avgudar och gengångare åtminstone lite att tänka på. Gud förbjude! Inte ens Kristus var i stånd att nå dem. Han stod där ibland den lissande judiska folkhoppen, hans ögon blixtrade, självaste bilden av förakt, och hans ord föll ut mot dem likt piskslag: Ni har djävulen till fader, och ni vill göra vad er fader önskar. Han har varit en mördare från första början, och han står utanför sanningen därför att någon sanning inte finns i honom. Då han ljuger talar han med egna ord, ty han är en lögnare och lögnens fader. (Johannesevangeliet 8:44). Men för våra avgudar och gengångare betyder detta inte mer än det obegripliga stammandet av ett barn."

"De inbillar sig själva att tro att det endast var en sträng men välmenande förebräelse av Gud till hans älskade folk av Israel", underströk jag hans ironi.

"Kristus", fortsatte han med höjd röst, "var inget annat än fullkomligt rättfram och uppriktig. Gud, att inte inse fakta att där är två fundamentalt olika världar opponerandes varandra! I Palestina efter Babylons fångenskap fanns ett stort undre skikt av icke-judar som härskades över av judiska procentare, inflytelserika genom sitt ocker. Man kan läsa det i Nehemjas Bok. Sombart säger att det inte lämnar något övrigt att önska i fråga om klarhet. (Sombart, op. cit., sid. 371.) Den framträdande poängen är att den riktiga befolkningen, bestående av förtryckta bönder, var av en helt annan ras än hebréerna. Gradvis tvingade judarna sin religion på dem. Kristus själv morrade om det: 'Ve er, skriftlärda och fariséer, ni hycklare! Som far över hav och land för att vinna en enda proselyt...' (Matteusevangeliet 23:15). För judarna var Galiléen icke-judarnas land, vars befolkning 'satt i mörker', som de ohövligen formulerade det. (Matteusevangeliet 4:15-16). De sade: Kan något gott komma från Nasaret?' och 'Är du också från Galiléen? Sök, och du skall finna att ingen profet kommer från Galiléen.' (Johannesevangeliet 1:46; 7:52). Hebréerna var så fast övertygade om Kristus icke-judiska börd att de räknade honom till de särskilt hatade samariterna. (Johannesevangeliet 7:48). Vi lever och lär! Det finns många fler sådana exempel."

”Man kan knappast förespråka en bättre policy än den som låter varje man finna frälsning i sin egen gestaltning”, betonade jag. ”Det taktiska bemäktigandet i den policyn är dock att varje mans gestaltning skulle involvera någons slags anständig grundtanke, någon genuin tro, och inte bara en föraktlig fariseism. Denna distinktion borde ha blivit uttryckligen formulerad för länge sedan. Den blev inte så, och pengahandlarens religion har erhållit förmånen av denna missledda tolerans. Kristus var inte så overseende. Med en piska satte han stopp för affärerna av djävulens barn, trots att han sagt ’Älska din nästa!’”

”Ja”, svarade han, ”men vi måste förstå vad Kristus menade med ’nästa.’ Vi kan älska en ärofull och anständig fiende, också en hård en, som är frank och uppriktig i sin fientlighet. Och på samma gång kan vi akta oss för honom. Men Kristus drömde aldrig om att vi skulle älska män vars obevekliga beslutsamhet att förgifta oss, kroppsligen och själsligen, ingen kärlek i världen kunde avråda. Han själv gjorde det minsann inte. Tvärtemot fortsatte han att slå med sin piska så hårt han kunde. Och orden som han med förtrytelse kastade i ansiktena på packet andades av oförsonligheten själv. I mina ögon agerade han mycket ärbart i skapandet av sin religion: där var en mycket liten motsägelse mellan hans predikningar och hans handlingar! Varför, då, har de ”gudfruktiga” aldrig följt hans exempel? De minst av alla. De förföljer obarmhärtigt också sina anständigaste motståndare – i själva verket enbart sina anständiga motståndare. Deras ögon förblir slutna gentemot den mest sluga hop av svindlare som finns. Bayerska Folkpartiet [8], till exempel, vet ganska väl att vi försvarar de kristna grunderna av vår nation utan några som helst reservationer. De vet emellertid också att vi inte kan göra någon gemensam sak med dem så länge som de håller fast vid sin nuvarande politik. Och då vände de sig till judarna, i hopp om att kvarhålla sin makt med deras hjälp. De överraskade sig själva. Drypande av vänlighet till en början vände sig judarna mordiskt mot dem då de hade fått övertaget.”

”Det var oundvikligt”, höll jag med honom. ”Lyckligtvis kommer judarna inte att vara i stånd att förse oss med samma sorts förskräckliga upplevelser, för vi bedrar och mördar inte vårt eget kött och blod för vinst och profit. Så vitt vi anbelangar, kan det Bayerska Folkpartiet till och med bli kvar vid ämbetet, förutsatt att de rensar ut dyngan ur sin svinstia och varseblir det sanningsenliga i våra

ståndpunkter. Vi är inte villiga att slita oss själva i stycken enbart för makten. Men vi vill ha tyskhet, vi vill ha genuin Kristendom, vi vill ha ordning och reda, och vi vill ha dessa saker så orubbligt etablerade att våra barn och barnbarn kan fortsätta att vara förnöjda med dem.”

”De anser det omöjligt”, sade han, ”och därmed anser de våra program vara ingenting mer än tomma fraser, av ingen mera uppriktighet än de tomma fraser med vilka de medvetet försöker att sälja sig själva till folket. Men våra mål är inte bara möjliga, de är förvissade, även om vi inte uppnår dem imorgon. Men först måste en början stakas ut. Än så länge har där aldrig och någonstans funnits en sann samhällelig stat. Överallt och alltid har det övre skiktet lutat sig mycket starkare mot principen ’vad som är ditt, är mitt’, än till ’vad som är mitt, är ditt.’ Dessa visa ena har bara sig själva att skylla händelsen att det undre skiktet, fulla av raseri, nu begår samma misstag. Judarna är i stånd att dra fördel av båda dessa grupper. En av dem tillhandahåller hans affärer, den andra utför dem. Därför opponerar vi oss mot dem båda. Vi kommer att sätta stopp för orättvisa privilegier och för slaveri.”

”Avgjort”, svarade jag. ”Vår front står mot både vänster och höger. En konstig situation; från två håll måste vi stå avvärjande för attackerande som också slåss mot varandra. De röda skriker åt oss att vi är reaktionärer, och för reaktionärerna är vi bolsjeviker. Från båda sidor dirigerar judarna attackerna mot oss. De undre skikten ser honom inte än och, nå, hatar oss av ren dumhet; de övre skikten ser honom men tror sig kunna tjäna sina egna själviska syften med honom och de skjuter oss i ryggen mer utifrån samvetslöshet än utifrån dumhet. Man behöver verkligen en stor portion tro under sådana förhållanden för att kunna behålla sitt mod.”

”Vilket vi har, tacka Gud, i hundra olika former”, sade han, skrattande, då han sträckte på sig. ”Inga ord talades mer direkt till våra hjärtan än ’Var inte rädda!’ (Matteusevangeliet 28:10) Och detta var antaget ha sagts av en jude? Detta kreatur av evig förskräckelse? Galenskap!”

”Varje gång nya och lovande möjligheter för klåfingrighet har uppstått”, förde han ut, ”har juden omedelbart varit involverad. Han har visat på en kuslig förmåga att likt en blodhund sniffa sig fram till allting som varit farligt för honom. Då han funnit det använder han all sin list för att komma åt det, för att avleda

det, för att ändra dess natur, eller, inte minst, för att missleda dess mening från dess mål. Schopenhauer kallade judarna 'mänsklighetens avskum', 'en best', 'lögnens stormästare.' Hur besvarar juden detta? Han upprättar ett Schopenhauer Sällskap. Likaså ett Kant Sällskap i hans regi, trots att -- eller snarare tack vare -- Kant uttryckligen förklarade det judiska folket vara en 'nation av svindlare.' (Immanuel Kant, Anthropologie in pragmatischer Hinsicht, Königsberg, 1798.) Samma sak med Goethe Sällskapet. 'Vi tillåter inga judar ibland oss', sade Goethe. (Johann Wolfgang von Goethe, Wilhelm Meisters Wanderjahre) 'Deras religion tillåter dem att plundra icke-judar', skrev han. (Goethe, Das Jahrmarktfest zu Plundersweiler.) 'Denna sluga ras har en stor levnadsregel: så länge ordning råder, finns där inget att tjäna', fortsatte han. (Ibid.) Han betonade kategoriskt: 'Jag avstår från all samverkan med judarna och deras medbrottslingar.' (Goethe, Tag und Jahrefeste.) I all högfärdighet; det Judiska Goethe Sällskapet finns fortfarande. Det skulle finnas även om han i egen person uttryckligen hade förbjudit ett sådant falsarium."

"Med exakt samma rätt", inflikade jag, "skulle vi två kunna ansluta oss till ett Talmud Sällskap. Vilken fräckhet det skulle kräva! Ofattbart."

"Inte för juden", svarade han. "För honom har fräckhet ingen mening. Han är bara i stånd till att tänka i termer av fördel eller nackdel, vinst eller förlust. Man måste närma sig honom med en annan slags mätstock."

"Våra avgudar och gengångare", inflikade jag, "faller alla för deras trick. Goethe, Kant, Schopenhauer verkar inte vara mer än snicksnackare för dem."

"Bah, Goethe!" inbröt han föraktfullt. "Inte ens den helgonlike Thomas Aquinas är i stånd att nå detta folk. Kyrkans store fader har beskrivit i sina skrifter våran relation till judarna i liknelse med en resa på ett fartyg. Judarna, ombord på samma fartyg som de kristna, spelar en karaktäristisk roll: medan de kristna är upptagna med att segla fartyget, plundrar judarna skafferiet och borrar hål i skrovet. St. Thomas förordar att de borde bli befriat sitt rov och fastkedjas vid rodret. Vilken skändlighet! Så okristligt! Stackars judar! Man kan lära så mycket från dem! Åtminstone enligt doktorer Heim och Schweyer. Och så går världen vidare, ledd med samma visdom som på tiden för Josefs Farao."

"Nämligen genom statsmän", avslutade jag, "som är så upptagna med att styra att

de helt och hållet missar att se att inte de utan andra i själva verket styr; genom män som Tsar Nikolaj, som gav sig själv efter till samma självbedrägeri och mottog en kula i huvudet för besväret. Så tidigt som 1843 gav Disraeli oss en hint om vad vi hade att vänta där. 'Den mystiska ryska diplomatverksamheten är organiserad av judar', skröt han. Och, 'den mäktiga revolution som är under åtagande i Tyskland är framställd helt och hållet under judiskt ledarskap.'" (Benjamin Disraeli, Coningsby, London, 1844)

"De flesta av våra revolutioner", sade han, "huruvida ursprungligen med önskvärda mål eller inte, har uppkommit under judiskt ledarskap. Revolutionerna av simpel benägenhet var, för det mesta, judarnas verk; och dessa med högfärdigare tendenser var snart nedbrutna i en mörkare riktning av judar. I fallet med den i unga år kämpandes Kristendomen började till exempel judarna, snabbt som attan, klänga sig fast vid dess rockskört. Begrunda Paul, egentligen kallad Schaul, som studerade till rabbin. Att denne Schaul först valde det romerskt klingande namnet Saulus, och senare döpte om sig till Paulus ger anledning till begrundan. Och än mer omständigheten att han till en början förföljde den nyss flygfärdiga kristna gemenskapen med första klassens grymhet. Jag vet inte: massmördare som senare blir helgon -- är inte det något att förundras över? Juden Weininger antog faktiskt att Kristus också ursprungligen varit en kriminell. (Otto Weininger, Geschlecht und Charakter, Wien och Leipzig, 1903.) Men, herregud, en jude skulle kunna säga det en hundra gånger, och man behöver fortfarande inte betrakta det som en sanning.

"Som jude visste Paul säkerligen att av alla folk på jorden behövde judarna, först och främst, få sina själar räddade. 'Gå inte... till hedningarna, ... Gå i stället till de förlorade fåren i Israels folk', (Matteusevangeliet 10:5-6) befallde Kristus. Paul ignorerade detta. Han for till grekerna och romarna och förde till dem sin 'Kristendom.' En "Kristendom" med vilken Romarriket blev bringat ur fattning. 'Alla män äro jämlika! Broderskap! Pacifism! Inga mer privilegier!' Och juden triumferade."

"Jag kommer alltid att tänka", spann jag vidare, "på den beundransvärda Herr Levine på Berliner Lokalanzeiger. Han brast plötsligt ut en dag, som om han vore i extas: bara en jude kan ha gjort något sådant; kan ha, med Pauls fräckhet, satt sig själv i mitten av Capitolium och där förklarar en doktrin som måste komma

att medföra den fullkomliga förstörelsen av Romarriket! Det är vad han sade, ord för ord; Jag minns det fortfarande alldeles klart.”

”Där slår han verkligen huvudet på spiken”, inflikade han. ”Det kan ta lång tid innan Kristendomen återhämtar sig från Paul. Å, vilka lättlurade själar vi är! En jude mördar hundratals kristna; plötsligt ser de att resten bara blir ännu mer plikttrogna; det välkända ljuset går upp för honom; han låtsas vara omvänd, kastar sig själv in i den stora posen, och se: även då han avviker i så gott som alla sina doktriner från de andra apostlarna, lyssnar vi andäktigt till hans predikningar. De enklaste lärorna av Mästaren, som de mest barnalika av sinnen skulle begripa, måste vi ha ’förklarade’ till oss av en hebré.”

”Juden”, svarade jag, ”måste säkerligen vara frestad att säga: ’Varför är ni så korkade att ni låter alla göra narr av er?’ Och där är många avgudar och gengångare som, i betraktan av hans utomordentliga slughet, eller ’andlighet’ som de kallar den, ser upp på honom med timid vördnad.”

”Om det anstod på blott förmögenheter”, svarade han, ”skulle de vara rättfärdigade. Någon vid namn Goldstein skröt en gång om att judarna administrerar den spirituella egendomen av det tyska folket. (Moritz Goldstein, Kunstwart, mars 1912.) Så synd att han inte lade till också hur de administrerar den.

”Nå, låt oss vara tacksamma för att det alltid kommer att finnas män som, till exempel, kommer läsa Goethe utifrån Goethe och inte genom de dyiga ögonen av en Goldstein. De må inte vara professorer, men möjligen vagabonder av något slag. En sort som emellertid inte kommer dö ut och genom vilken den sanne Goethe kommer att bli tryggt bevarad. Judarna kan då i tysthet ”administrera” den nye Goethe. Det kommer inte att missunnas dem.”

”Anta, ändå”, insköt jag bekymrat, ”att ’vagabonderna’ också godtroget lyssnar till dem och faller i deras fälla?”

”Det ligger i ’vagabondens’ natur”, skrattade han, ”att ha ett så stort hjärta att det inte spelar någon roll vad hans huvud försöker övertala honom; det kommer alltid att vara hans hjärta som bestämmer utgången. De känner intuitivt vad de smarta, trots sin kunskap, inte är i stånd att se. Och de bevarar den. Man kan månne vilseleda deras huvuden, men inte ens de har makt över sina själar.”

”Och, du ser”, slog han i bordet, ”de ensamman är att tacka för att åtminstone en del av vårt kristna arv, liksom våra andra kulturella arv, har överlevt judisk administration. Var är de? Var var de? Bland hög som låg, bland kungar och soldater, bland påvar och tiggarmunkar, bland de lärda och de obildade, överallt. Men inte bland rikemansnissarna; men inte bland de universitetsnissarna; men inte bland de giriga och de omättligen; men inte bland Pöbelvolken. Här är juden hemma. Vad som helst som blir synligt här i fråga om spirituella tillgångar administrerar han prosaiskt; det är hans eget. Liksom allt förvandlades till guld för Kung Midas omvandlas varje djupt och meningsfullt ord till smuts vid hans beröring. Men för de andra, för...”

”Själens vagabonder”, kastade jag mot honom.

”Förblir allting som tidigare”, nickade han. ”Det har funnits påvar av judiskt blod. Det har sällan eller aldrig varit någon brist på andra digniteter av samma ursprung inom kyrkan. Var det som de stod för Katolicism? Nej, det var Judendom. Låt oss ta bara en sak: säljandet av avlatsbrev. Den sanna essensen av den judiske andan. Vi är båda katoliker, men vågar vi säga så? Är vi verkligen antagna att tro att det aldrig har funnits någonting inom kyrkan som skulle kunna ha varit fel? Just därför att vi är katoliker säger vi så. Det har ingenting att göra med Katolicism. Vi vet att Katolicismen skulle ha förblivit intakt om än så halva hierarkin hade bestått av judar. Ett antal uppriktiga män höll det alltid högt, ofta endast i hemlighet, många gånger också i opposition mot påven. Ibland fanns det många sådana män, ibland få.

”Utforskningen av juden och hans aktiviteter borde ha varit den centrala punkten för våra historiker. Istället utforskar de de inre rörelserna av det förflutna.

”Karl den Store favoriserade judarna i varje hänseende. Det verkar för mig som om hans slakt av 4500 saxare vid Verden – tyskarnas bästa blod -- och hans judiska rådgivare hade något att göra med varandra.

”Det beryktade vansinnet av korstågen som blödde det tyska folket sex miljoner män. Slutligen lyckades Hohenstaufen, Fredrik II, genom ren förhandling, utan att ta strid, trygga det Heliga Landet för Kristenheten. Vad gjorde kurian? Fulla av hat kastade de en bannlysning om uteslutan uppå Fredrik och vägrade att

vidgå hans fördrag med sultanen, för att på så vis neutralisera hans stora framgång. Det verkar som att, för dem som drar i trådarna, den tillfälliga blodutgjutelsen var mer viktig än det uttalade målet av Korstågen.

”Och till sist kom så barnens korståg. Tiotusentals barn skickade mot den segeryra turkiska armén, alla att bli förgjorda. Jag kan inte tro att den absurda idén hade sitt ursprung i icke-judiskt sinne. Jag påminner mig alltid om mordet på Betlehems barn och slakten av Egyptens förstfödda. Jag skulle ge allt för ett fotografi av prästen som predikade det korståget, och hans lakejer.

”Giordano Bruno [9] kallade judarna ’en så förpestad, spetälsk och allmänt farlig ras att de förtjänade att bli utrotade och förgjorda redan innan födseln.’ (Giordano Bruno, *Spacio della Bestis Trionfante*, 1584) Denna geniala filosof var bränd på bål. För sin irrlära? Det vimlade av motståndare till Kyrkan i Italien på hans tid, ändå var han, den mest opartiske av dem alla, angripen.”

”Nå, och hur är det nu?” avbröt jag honom. ”I Ryssland torteras den ena katolska prästen efter den andra till döds av den judiska besten; hundratals har redan blivit likviderade; Kyrkan tar sitt sista andetag; men Rom kan inte ta sig för att kalla saken vid dess rätta namn.

Många gånger har kyrkan gjort små försök i den riktningen -- bara för att omedelbart bli kväst. Katolicismen vill prata; Judenheten paralyserar dess tunga.”

”Rom”, svarade han, ”kommer att ta sig samman, men bara om vi själva tar oss samman först. Och en dag kan det sägas att kyrkan är hel igen.”

”Sedan dessa som är ansvariga för bekymren har blivit upptäckta!” utropade jag. ”Sedan den förklädda hebrén, tillsammans med sina gökungar, har blivit utkastade från den kristna gemenskapen! Han har hetsat inte bara egyptierna utan också de kristna mot varandra så att ’broder skall strida mot broder; och vän mot vän, stad mot stad, och rike mot rike.’ Och han spelar fortfarande detta spel. Han jobbar från utsidan, omsorgsfullt bygger han sina fallgropar och gör sitt destruktiva inflytande påtagligt i pressen. Men han jobbar också från insidan, varifrån han är än mer farlig, i skepnaden av kristna präster. De kristna trosbekännelserna svämmar över av judar och halvjudiska präster, de protestantiska beteckningarna ännu mera så än de katolska. De känner sig redan så säkra på

seger i de protestantiska kyrkorna att i Dresden hade en viss Pastor Wallfisch fräckheten att öppet tillkännage: 'Jag är en jude och kommer så att förbli; ja, nu då jag har lärt de Kristna lärorna har jag mer än någonsin blivit en sann israelit.' (I sitt föredrag år 1894, betitlat Domarna av den Judiska Frågan.) Och i Hamburg sade en predikant vid namn Schwalb: 'Jag anser mig vara genuint judisk och har så alltid ansett mig vara'. (I sin avskedspredikan i mars 1894.) Där den sortens saker är möjliga, kan Kristendomen lika gärna låta sig själv bli begraven.

"Luthers ande verkar vara helt och hållet utspelad bland våra protestanter. Angående frågornas fråga, den judiska frågan, hyssjar de honom helt och hållet eller försöker att tona ner honom.

En av de mest välmenande bland deras teologer, Professor Walther, kallar Luthers attityd gentemot judarna 'så stötande att den måste väcka inte bara förvirrad förvåning bland kristna men också största förtrytelse bland judar.' Dessa kristna med en förvirrad förvåning skulle inte ha funnit sig själva i ett sådant tillstånd om de inte tidigare hade tillåtit sig själva bli förledda av judarna. Och i fråga om den stora förtrytelsen hos hebréerna, sörjer vi inte det minsta. Var, förresten, har den förtrytelsen varit synbar? Än så länge har Israel varit tyst som en mus om det. De har alltid prisat Luther högeligen som fienden gentemot Rom. Heine började en högtidlig lovsång av salighet till Reformatorn med orden, 'Luther, du käre man.'"

"Han hade goda skäl", bespottade han. "Alla judar har goda skäl att hylla Luther och ignorera hans antisemitism. Utan avsikt att göra så stakade han ut vägen för dem, och hur sen! Ju mer de prisar hans auktoritet, ju mindre ser världen hans felsteg. Att han senare förbannade dem som en farsot är minsann bittert för dem, men -- hur många människor är ens medvetna om hans fördömelse av judarna."

"Juden Goldmann", inflikade jag, "klargjorde deras anledning tydligt nog. 'Luther har åter fört ära över Gamla Testamentet.'" (Nahum Goldmann, den nog så bekante ryskjudiske sionisten som också hade den otroliga fräckheten att annonsera att judarna "inte längre godtar rätten av något land att betrakta frågan om behandlingen av dess judiska befolkning som en intern affär")

"Istället för vanära", var hans svar. "Hans översättning till det tyska språket har

möjligen varit till någon nytta; som den är har den smärtsamt skadat den tyska omdömesförmågan. Gud i himmelen, vilket sken som nu omger Satans "Bibel"! Luthers poesi gnistrar så att till och med incesten av Lots döttrar givits ett religiöst sken. Jehovas befallning att vara fruktsam och föröka sig var bara tvungen att åtlydas av dessa två gudfruktiga jungfrur – till vilket pris som helst!"

Schopenhauer uttryckte en liknande åsikt", bekräftade jag. "Han sade att om man vill komma att förstå Gamla Testamentet måste man läsa det i den grekiska versionen. Där har det en helt annorlunda ton, en helt annorlunda färg, utan någon förkänning av Kristendomen! I kontrast till den grekiska, ter sig Luthers översättning "gudfruktig"; också 'ofta felaktig, minsann, i vissa fall avsiktligt, och framförd alltigenom i en kyrklig, uppbygglig ton.' Luther har tillåtit sig själv ändringar 'vilket man skulle kalla förfalskningar' och så vidare." (Schopenhauer, loc. cit.)

"Inte Luther", hötte han med ett finger. "Rabbinerna som hjälpte honom med hela översättningen introducerade ändringar och förfalskningar. Hebreiska är ett svårt språk. Luther översatte ett särskilt ord, till exempel 'rasfrände' Men så kom rabbinerna in och sade att ordet betyder 'nästa.' Och där har vi översättningen: 'Älska din nästa som dig själv', snarare än, som det borde vara: 'Älska din rasfrände som dig själv.' En liten divergens, men -- den tjänade sitt syfte att se judarna i ljuset av riktiga humanister."

"Ja, till och med Luther var betagen i det "utvalda folket", " svarade jag. "Han såg på Gamla Testamentet som gudomlig uppenbarelse. Han angrep boken med blind förälskelse, övertygad att den kunde rymma ingenting förutom ren härlighet. Sedan började han vada ut i det hemska. Efter några få steg blinkade han på ögonen, förbryllat. Han var förbluffad. Så kunde bara inte vara fallet! Det måste ha någon annan mening! Och så, med fullkomligt goda intentioner, läste han mellan raderna vad som helt enkelt inte stod där. Överallt lyckades han att finna anspelningar på Kristus, fastän ingenting kan vara avlägsnare från judarnas verkliga tankar i frågan. Deras Messias är ingen "lammunge", bespottade Heine Kristus, ingen föraktelse av världslig förefintlighet. (Heinrich Heine, i sitt poem "Omtvistad") Å andra sidan är deras Messias en vildsint hund som erövrar jorden åt sina judar; han är 'prins av denna värld.' Sida efter sida säger: 'Du ska äta rikedomarna av icke-judarna, och i deras ära ska du framhålla dig själv', eller

'Be mig, och jag skall ge er hedningen åt ert arv, och de yttersta delarna av jorden åt eran besittning.' Det ena av dessa är ett påstående av en 'gudomligt uppfylld' profet, det andra en 'djupt spirituellt' psalm. (Jesaja 61:6, Psalmer 2:8)

"Godtroget såg Luther allting i ett rosa sken. Detta blev lättare för honom då han, i mitten av den stora sumpmarken, nådde till avsnitt som: 'Ni skall inte ha någon permanent levnad bland nationerna, och sulan på era fötter skall inte finna någon ro', och 'Ni skall vara en styggelse bland alla folk.' Medlidandet grep tag om honom. 'Judarna', tänkte han för sig själv, 'har blivit otrogna deras allrådande doktrin, men de kommer att finna vägen hem till den åter.' Det föreslog honom aldrig att dessa förskräckligt hotelsefulla predikningar endast tjänade syftet att hålla judarna på deras rätta kurs.

"Å andra sidan har flera avsnitt av synbart upphöjd prägel ett helt och hållet annorlunda syfte: de tjänar nämligen som ett skyddande hölje. Han kände senare igen denna judiska taktik, men bara i de levande hebréerna, inte i deras Bibel. 'Judarna önskar att göra alla sina affärer tvetydigt, så att ingenting om dem är riktigt visst', sade han. Om man pryglar dem för ett särskilt lågsinnat avsnitt, kan de förargat peka på ett som dryper av kärleksfull vänlighet. Heine, till exempel, skriver ett fullkomligt okultiverat poem om Tyskland; fem minuter senare höjer han 'det kära fosterlandet' till skyarna. En fråga om ändrat humör? Å, käre Gud jag förmodar att vi är att tro att en gammal gatflicka ofta finner sig själv i humör att sjunga 'Ave Maria', eller att en i grunden ärlig person ofta är i humör att stjäla. Vilket nonsens!"

"Nej, du har rätt", sade han. "Juden spelar ofta rollen av en välgörare bara för att kunna utföra sina destruktiva mål utan att märkas. Det har alltid varit så.

"Denna tvetydighet", avslutade jag, "hittar man också hos Spinoza. Man kan knappast föreställa sig en fräckare, mera frispråkig världssyn än hans; men hans dogmer skulle förskräcka en gris. 'Sök i allting vad som äro fördelaktigt' är kontentan av hans andliga filosofi -- den genuina judiska utgångspunkten." (Baruch Spinoza, den störste judiske filosofen, 1632-1677)

"Det är den mest hemska tragedi", sade han sorgset, "att Luther bär ansvaret för en sådan förskräcklig utveckling -- konsekvensen av handlingar begångna i ren oskuld -- att alla civilisationer idag är i fara att gå under på grund av det. Den

störste tysken den intet ont anande orsaken till den tyska kollapsen; Luther, den storslagne motståndaren till judarna, den man som allra mest olyckligt stakade ut vägen för dem -- obegripligt, jag säger då så, obegripligt. Att ske försent med bara några futtiga tio eller tjugo år! Att först vakna upp inför judarna kort före sin död, då allting redan hade blivit fastslaget! Tidigare, kropp och själ åt förrädarna! Då hade hebréerna fortfarande varit 'kusiner och bröder till vår Gud' för honom, medan vi kristna bara var 'svågrar och främlingar.' Gnuggandes sina händer, bönfallde han pöbeln att umgås med dem på ett 'anständigt och propert' vis. För honom var de upphöjda ovan Apostlarna! Den framlidne Erzberger [10] skulle inte kunnat framföra det mer absurt.

"Och inte heller för ett ögonblick lika ärligt", hejdade jag honom. "Om Luther hade varit en samtida Erzberger hade han inte behövt finna ut syftet med de judiska mutorna först för att kunna se igenom judendomen. Så tidigt som under sina skolår skulle han med båda fötterna raskt hoppat in i kampen mot djävulens kull."

"Min Gud", tog han omedelbart tillbaka, "man kan inte klandra honom. Mycket har hänt de sista fyrahundra åren. Men det finns en sak att komma ihåg: den allmänna instinkten var mer vaken då än nuförtiden. Allt igenom var misstron mot judarna ganska hård. Luther var en folkets man, son av enkelt folk. Hans förkärlek under många år gentemot judarna är en aning missledande; man måste ha i åtanke en viss naivitet, en viss avsaknad av världslighet, resultatet av hans tid i klostret. Samma regel verkar vara praktiserad här som varstans: för mycket studerande grusade hans syn. Inte desto mindre, Luther var en stor man, en jätte. Med en chock som genomborrade allt dunkel såg han judarna så som vi bara har börjat se dem idag. Men, beklagligtvis, för sent, och inte ens då där där han hade gjort som mest skada – inom Kristendomen. Å, om han bara hade sett dem då; om han bara sett dem i sin ungdom! Då hade han inte kommit att attackera katolicismen utan, snarare, judarna bakom den! Istället för ett genomgående fördömande av kyrkan, skulle han ha låtit hela sin lidelsefulla kraft falla på de sanna skurkarna. Istället för att hylla Gamla Testamentet hade han etiketterat det som arsenalen av Antikrist. Och juden – juden hade stått där i sin motbudande nakenhet, som en evig varning. Han hade blivit tvungen att ge sig av från kyrkan, från samhället, från prinsarnas boningar, från riddarnas slott och

medborgarnas hus. För Luther hade styrkan och modet och den okuvliga viljan. Det hade aldrig gått så långt som till en splittring inom kyrkan eller till kriget som, i enlighet med hebréernas önsknings, spillde ariskt blod i strid ström under trettio långa år.”

”Jag hetsar egyptier mot egyptier: så att broder skall strida mot broder; och vän mot vän, stad mot stad, och rike mot rike,” röt han ut. ”Vilket hat, vilket demoniskt hat! Det är inte mänskligt; vad är det?”

”Det, min vän”, skojade jag, ”är ’hjärtats genialitet’, som juden Fritz Kahn talat med, och som gjort ’Israel till mänsklighetens moraliska moder.’ Dessa filurer är verkligen säregna i sin fräckhet. Kahn har kallat Moses ’ett nästintill unikt fenomen i de civiliserade folkens historia: en nationalhjärte utan vapen.’ På samma gång förebrår han oss med yttrandet att ’under stormiga nätter kan den plågade klagan av visdom komma att höras runtom bronshjältarna på våra torg’, det är runt statyerna av Prins Eugene, Marskalk Blucher och så vidare. Jag undrar vad han tror Moses använde för att massakrera egyptiernas förstfödda, om inte vapen. Karameller, kanske? Eller kvävdes de till döds av ren kärlek? Tydligt vill de att vi ska vi tro att Pöbelvolk enbart bestod av barnvakter och sjuksystrar.

”Nå, alla dessa filurer verkar i samma anda till slut. De tar sig inte ens för att förneka något; istället bibehåller de enhetligt den exakta motsatsen.”

”Den taktiken verkar fungera ganska fint med våra lärda män’, morrade han. ”Judarna säger vad än de behagar; det är allt ett evangelium för våra lärda. De skulle aldrig komma på tanken att försöka kolla upp någonting; bara fallet att det framgår i skrift är nog för dem. En viss judinna kallade Talmud ’andens grandiosa monumentalverk’, ett ’heroiskt monument av idéer, till vilket det tusenåriga riket har givit vidden av dess erfarenhet.’ (Doris Wittner, Ostijudische Antlitz, Nr. 252, 1920) Omedelbart efter mötet med en sådan juvel rycker den tyske professorn upp sin anteckningsbok -- och nästa dag har hans studenter förtärt och smält den nya godsaken. Det är så det går till i våra gymnasieskolor. De är alla utformade, så att säga, för att enbart kläcka genier; istället tar den ena lakejen efter den andra examen.”

”Några få timmar spenderande med att skumma igenom Talmud”, fortsatte jag, ”är alldeles tillräckligt för att undanröja all tvekan om judarna. Det är förståeligt

att de bara har den mest överdrivna lovordan för den boken. Då de kikar in i sin egen egendomlighet stirrar naturen tillbaka på dem. Och det är, förstås, den största källa av glädje för dem. Följaktligen är kontentan att varje jude är en talmudiker, även om han aldrig ens kikat i Talmud. Det gör ingen skillnad när den var skriven; ja, den hade inte behövt vara skriven alls. Den förste juden omfattade alla dess väsentliga ingredienser. De judiska ledarna förstår detta till fullo, men de uttrycker det bara metaforiskt. 'Talmud är en oantastlig auktoritet' basunerade rabbi Dr. Gronemann ut inför tribunalen i Hannover 1894. 'Talmuds laga doktriner har förmånsrätt' sade en professor Cohen befallande till en brottsdomstol i Marburg 1888. Och han tillade – och lyssna nu till detta! -- att det applicerades också på icke-troende judar som, likväl, icke desto mindre fortfarande var en del av den judiska gemenskapen, 'då de tillstod de sedliga doktrinerna av Talmud.' Ett mästerverk! Från och till kastar dessa kamrater ut en verklig sanning mitt i allt sitt babblande, men vi vill inte lyssna på det örat. 'Vad som än står skrivet i Talmud tillstår vi ha absolut företräde över hela Moses lag', vittnade en grupp så kallade reformerade judar i Paris 1860, med samverkan från den Israeliska Alliansen. Och en rabbi, Dr. Rahmer, har skrivit i Pierers Encyklopedi att Schul Aruch, en sorts Talmud för hemmabruk, har blivit 'antagen i den israelitiska gemenskapen som en upplysande guide för religiös lära.' Antagen? Vilken lustigkurre! Ganska snart kommer jag att 'ta mig an' lärorna av Dietrich Eckart."

"Gud", sade han, "den som inte blir illamående och äcklad efter en närmare bekantskap med Talmud kan ställa sig till förfogande som biattraktion hos en cirkus."

"Den lokala biattraktionen", påpekade jag, "har vissa begränsningar i graden av abnormitet den uppvisar. Den unge studenten från Tübingen som med förtjusning kunde sluka ett halvt dussin paddor har varit deras största attraktion tills nu. Ingen, skulle jag tro, har mage stark nog att smälta bara den här enda passagen från Talmud: 'Rabbi Johanan sade att rabbi Ismaels penis var så stor som en sex kab vinsäck; [II] enligt andra, tre kab. Rabbi Pappas penis var så stor som en av korgarna av invånarna i Harpanien.' (Talmud, Baba Mecia 84a.) Den högmodigt konkurrenskraftiga hänförelsen hos de tre gamla rabbinerna kunde slå en oberedd person av sin stol."

”Man finner en hel rad av sådana trevligheter i detta magnifika exempel på religiös bok”, sade han med avsmak. ”Den verkliga grejen är emellertid att icke-judiska flickor ’som är yngre än tre år och en dag gamla’ är ansedda att vara ’passande’ för rabbiner, då Moses har skrivit: ’Men alla flickebarn som inte känt en man genom att ligga med honom, håll vid liv åt er själva’, det vill säga: åt rabbinerna. (Talmud, Jabmuth, 606)

”De mest avskyvärda perversiteter och den mest ledsamma stavelsevandalism i samma andetag. Vad som pågår i judiska huvuden måste vara riktigt hemskt.”

”De”, replikerade jag, ”är av en motsatt åsikt i frågan. Annars skulle inte deras spegelbild, Talmud, informera oss om att ’israeliterna är mer angenäma framför Gud än änglarna’, (Talmud, Hulin, 91b) eller att ’världen skapades enkom för israeliternas skull’ eller att ’vem som än örfilar en jude örfilar självaste Gud’, eller att ’solen belyser jorden och regnet gör den bördig bara därför att israeliterna lever på den’, och mer av samma sorts blygsamheter.”

”Jag tvivlar starkt på att det finns något slags medicinskt uppslagsverk som innehåller termer som passar att beskriva det judiska storhetsvansinnet”, sade han. ”Men vilken otrolig talang de har att dölja det!”

”Deras bok Sirach”, avslutade jag, ”ylar: ’Förskräck alla folk; lyft era händer mot främlingarna, så de kan se eran styrka. Eldens vrede måste bränna dem. Krossa prinsarnas huvuden, som är våra fiender!’ (Sirach 36: 2-12) Och Schulchan Aruch rasar: ’Ös ut, å Gud, din vrede över icke-juden, som inte känner dig, och över rikena som inte åkallar ditt namn. Förfölj dem i vrede och tillintetgör dem inunder Guds himmel!’ (Schulchan Arach, Orach Gaijim) De utfärdar samma hot i båda fallen, med den skillnaden att Schulchan Aruch betonar att alla måste bli utplånade som inte svär uppå Jehova.”

”Och med sådana avskyvärda moraliska doktriner på sitt samvete”, började han koka, ”hade detta under av modern Judenhet, Moses Mendelssohn, fräckheten att påstå att ’herraväldet över jorden med rätta tillhör judarna.’ På grund av deras religion! Som en lärd talmudiker visste han tvivelsutan sin väg genom hela denna avskyvärda sak -- dessa utdrag som vi just har citerat är bara en liten del -- men han går på som... å, detta ljugande, detta fullkomligt lögnaktiga pack, den verkliga sinnebilden av lögnen!”

”Hela Berlin”, sade jag, ”sorlade av lovord för den ’vise’, för den ’ärofulle’, Moses. Men Goethe var inte vilseledd: ’Judiskt strunt!’ var hans kommentar åt det andliga bedrägeriet. Det slog inte någon som konstigt att den oefterhärmlige Moses på ett ögonblick gick från att vara en enkel privatlärare till att bli den mäktige förmögne grundaren av Mendelssohns bankväsende, således med vida omväg undvikandes nålens öga. Denna mänsklighetens välgörare upphöjde lömskt idén att det judiska folket endast består av en religiös gemenskap. Än idag är det en av judarnas mest omhuldade patentlösningar. En viss Dr. Ruppin har avslöjat varför. ’Särskilda lagar mot judarna’, talar han om för oss medan han skrockar och gnuggar sina händer, ’har alltid varit riktade mot den religiösa aspekten av judenheten, då detta område av aktiviteter tillhandahöll det enda enkla möjliga målet för lagstiftning. Antisemitism har aldrig riktigt varit skadlig för den judiska religionen, utan har varit likgiltig den.’ (Arthur Ruppin, Die Juden der Gegenwart, Berlin, 1904, sid. 203) Så! Vi har här ett erkännande att deras ”religion” tjänar ett mycket praktiskt mångbottnat syfte. Vemhelst som stiftat bekantskap med den har emellertid funnit ut att vad judarna kallar deras religion sammanfaller exakt med deras karaktär.”

”Det är vad de själva säger”, sade han. ”De skryter likaså oupphörligen att deras religion är en sådan mästerlig skapelse att den står ensam i världen. Bringa då ljus över Talmud! Den innefattar den judiska religionen i sin renaste form -- teologi, dogmer, moral, allting tillsammans i samma skrift. Varför håller de tillbaka denna magnifika bok med sådan nervositet om nu ’det tusenåriga riket har givit vidden av dess erfarenhet’ till dem? Som födda välgörare av mänskligheten skulle de för länge sedan ha gjort den åtkomlig för en allmän pöbel. Istället har den fortfarande inte blivit fullständigt översatt, till dags datum. Och vem uti helvete har läst vad som där står? Man skulle kunna tro att de är rädda för att någon medeltida kyrka fortfarande väntar på att bränna den för kätteri.

”Vilken religion! Detta vältrande i smuts, detta hat, denna illvillighet, denna arrogans, detta hyckleri, denna småsinthet, denna drivkraft att förråda och mörda -- är det en religion? Då har det aldrig funnits någon mer religiös än djävulen själv. Det är den judiska essensen, den judiska karaktären, punkt!”

”Luther”, sköt jag in, ”uttalade sin åsikt om det klart nog. Han uppmanar oss att bränna synagogorna och de judiska skolorna och begrava resterna ’så att ingen

människa någonsin igen ska behöva se en sten eller aska från dem.' Gud kommer att förlåta oss vad vi tidigare har tolererat genom vår okunskap -- 'Jag kände inte till det själv', skrev han -- men nu, då vi varit medvetna om vad som försiggått, har vi inte riskerat, till något pris, att skydda dessa byggnader 'i vilka de förtalar, förbannar, spottar på och smädar både Kristus och oss.' (Luther, Von den Juden und ihren Lügen) Vi kan knappast tala starkare själva. Han uppmanade också till förstörelsen av deras hus, i vilka de fortskred på samma vis som i sina skolor.'Vissa kanske kommer tycka', beklagade han, 'att min dom är alltför hård. Den är, om något, för mild, för jag har sett deras skrivna verk.' (Ibid.)

"Våra skoltillsynsmän har uppenbarligen inte sett dem, inte heller våra avgudar eller gengångare."

"Bränna deras synagogor, är jag rädd, skulle vara till liten nytta", ryckte han på axlarna. "Även om där aldrig funnits någon synagoga, judisk skola, något Gamla Testamente eller någon Talmud, skulle den judiska anden fortfarande finnas där och ha sin verkan. Den har alltid funnits där. Varje jude som någonsin fötts har förkroppsligat den. Och det är till och med än mer tydligt hos de så kallade upplysta judarna. Heine hörde, tvivelsutan, till de mest upplysta, men han hade lika mycket tokig arrogans som den halaste galiciske jude. Moses Mendelssohn stod för ett rättframt under av visdom. Men se!, han fann det verkligt chockerande att judarna ännu inte hade det herravälde över jorden som var rättmätigt dem!"

"Från mångårig erfarenhet", framförde jag, "skildrade Dostojevskij (Fjodor Dostojevskij, En författares dagbok, 1876-1880) den hårresande inbilskheten hos de ryska judarna. Under en lång tid levde han med alla sorters straffångar, inbegripet ett flertal judar, och han sov på samma träbritsar som dem. Alla behandlade dessa judar på ett vänligt vis, rapporterade han, inte ens tagande anstöt av deras spritt språngande galna bruk av tillbedjan. Förmodligen hade deras egen religion en gång varit sådan, tänkte ryssarna för sig själva, och lät tyst judarna göra som de ville. Men judarna, å sin sida, förkastade nedlåtande ryssarna, ville inte äta med dem, och såg ner på dem. Och var ägde detta rum? I ett Sibiriskt fängelse! [12] Över hela Ryssland fann Dostojevskij denna motvilja och avsky hos judarna gentemot de infödda. Det ryska folket tog dock ingens illa upp beträffande deras beteende, eftergivet antog de att det var en del av den judiska religionen."

”Ja, verkligen, och vilken religion!” sade han föraktfullt. ”Det är karaktären av ett folk som bestämmer naturen av dess religion, och inte det motsatta förhållandet.”

”Dostojevskij”, fortsatte jag, ”var medlidande själv men, likt Kristus, gjorde han skillnad på judarna. Med en ond aning frågade han sig själv vad som skulle hända i Ryssland om judarna någonsin skulle få övertaget där. Skulle de ens halvt om halvt ge de infödda samma rättigheter som de själva erhöll? Skulle de på samma sätt tillåta dem att tillbe i de former de önskade, eller skulle de inte endast göra slavar av dem? Än värre, ’skulle de inte skinna och flå dem?’ Skulle de inte utrota dem, så som de gjort så många gånger tidigare med andra folk allt genom historien?”

”Å, kunde inte våra arbetare dela hans onda aningar, särskilt dessa som hoppas på frälsning från Sovjet!” utropade han. ”Hungersnöd, massgravar, slaveri, judiska piskor. Vemhelst som strejkar blir hängd. ’Kom hitåt, alla ni som är leda och tungt lastade.’ Som de tjuter, hundarna! Och så fint det låter, framför ridån! Bakom den, å andra sidan, lurar det bortklemade ”Pöbelvolk”, Röda Armén, avskummet av den icke-judiska mänskligheten.”

”Antalet ryssar som offrats sedan bolsjevikväldets inträde är uppskattade av myndigheter till omkring trettio miljoner”, svarade jag. ”De som inte var kallblodigt avrättade föll offer för svält och sjukdom. Var de alla borgare? Bara en imbecill skulle tro något sådant. Vilka av oss har då mest att vändas? De tusentals som dag ut och dag in står i många timmar vid sina olika arbeten. Kapitalisterna är knappast i majoritet bland dem. Men det har inte gått upp för våra arbetare. I deras iver att vara härskare, låter de sig själva ledas vid näsan som småbarn.

”Ebert [13] har dundrat mot kapitalism i hela sitt liv. Nu är han president. Och? Vid varje gathörn poppar banker upp ur marken som svampar. Det är obevekligen fakta. Alla ser det. Alla kan nå ut och ta på det. Men leder det till att någon anar ugglor i mossen? Inte på långa vägar!

”Det första juden Eisner [14] gjorde efter revolutionen var att låta armén vakta bankerna. Kapitalisterna smugglade sina enorma pengamassor ut ur landet i månader, och han höjde inte ett finger för att stoppa dem. Han tyckte det var

viktigare att resa till Socialistkongressen i Schweiz och där lägga hela skulden för Världskriget på Tyskland. Gör bot, sade han, så kommer fransmännen föråtande ta er till sina hjärtan. Verkligen troligt! Våra erfarenheter har ärofullt bekräftat det.”

”Samme Eisner”, nickade han, ”som, i början av kriget, sände en flod av telegram till de andra Socialdemokratiska ledarna, vädjande till dem att hålla sig trofasta gentemot sin Kaiser. Ett skamfullt knivhugg i ryggen måste undvikas till varje pris, sade han. Det pågick på så vis ända till Brest-Litovsk-fördraget. Fram till då var alla tyska judar hänförda monarkister. Men nu visade de sitt rätta ansikte. Hedningen hade gjort sin plikt och krossat Tsarrysland; tid nu för honom att krossa sig själv. Resten är tystnad. Synligt inför allas ögon gjorde judarna också samma uppmaning i Tyskland.

”Å, arbetare! Att låta er bli så bedragna! Saker och ting ter sig inte annorlunda bara för att man drömmer om att de ska vara så. Kommunistpartiet i Tyskland har fortfarande färre än en kvarts miljon medlemmar; ändå äger de över femtio dagstidningar. Vad det kostar är enkelt att räkna ut. Miljoner. Vem betalar dessa enorma summor? Vi Nationalsocialister har händerna fulla med att bara hålla vår enda Beobachter [15] flytande. Om vi hade haft en uppgörelse med judarna så skulle vi ha haft ett ofantligt antal partitidningar på ett ögonblick. Finns det några kamrater som betvivlar mina ord? Jag skulle vilja möta en. Och se här, det här är vad som verkligen är makalöst: de vet att judarna i hemlighet ligger bakom saker, men de betar sig som om det inte alls vore så. Är det ärligt? Kan det leda till ett lyckligt slut? Att ovetandes störta i fördärvet är en sak, men att göra det i vetskapen om vad som försiggår och att utkora ens bittraste fiende till medbrottsling är en annan.”

”Jag skulle vilja veta”, sade jag, ”vad arbetarna skulle säga om man visade dem svart på vitt vad prånglarna eller storindustrialisterna hade haft för hemlig moralisk filosofi av den mest avskyvärda sort sedan tiden 'x'. Deras ursinne skulle vara enormt. 'Aha!' skulle alla ryta. 'Med sådana föreskrifter är det inte undra på att djävlarerna plågar oss så! Att så var fallet! Hur kan någon var så ond och avskyvärd? Hela bunten av dem borde utrotas!' De skulle fortskrida på så vis, som om de vore galna, och rätteligen så. Men då man, å andra sidan, visar dem att judarna, i sina offentliga religiösa böcker, har de mest hårresande

redogörelserna om plundringar och mord på alla icke-judar, gör det ingen skillnad alls för dem. Antingen motsäger dem sig det, eller så, då det ter sig alltför hopplöst, säger de att de flesta judarna inte har varit så religiösa under lång tid och inte befattar sig med sådana saker längre. Det slår dem aldrig att den judiska karaktären är källan till deras skamliga litteratur.”

”Men det här”, sade han, ”toppar allt: all -- och jag menar all -- social orättvisa av någon slags betydelse i världen idag kan spåras tillbaka till det underjordiska judiska inflytandet. Arbetarna söker, därmed, att eliminera med judarnas hjälp dessa plågor vilka inga mindre än judarna själva medvetet och avsiktligt upprättat. Man kan föreställa sig vilken sorts hjälp de kommer att få.”

”Se denne ärbare Josef!” sköt jag in. ”Hans inflytande på Faraonen orsakade egypterna förskräcklig smärta, från vilken de senare trodde frigöra sig från med hjälp av Moses. Jag måste tillstå att denna episod inte saknar en viss bitter humor.”

”Sanningen”, sade han, ”är, minsann, som du en gång skrev: man kan bara förstå juden om man vet vilket hans ultimata mål är. Och det målet är, bortom världsstyre, tillintetgörandet av världen. Han måste ta ner resten av mänskligheten, intalar han sig själv, för att kunna förbereda paradiset på jorden. Han har fått sig till att tro att bara han är kapabel till denna stora uppgift, och, begrundande hans idéer om paradiset, är så verkligen fallet. Men man ser, om än bara i den mån han tillåter, att han i hemlighet drivs till någonting annat. Samtidigt som han låtsas för sig själv att han upphöjer mänskligheten plågar han män till förtvivlan, till vansinne, till förkrosselse. Om motstånd inte reses kommer han att förgöra hela mänskligheten. Hans natur tvingar honom mot det målet, även om han däri dunkelt förstår att han därmed måste förgöra också sig själv. Det finns ingen annan väg för honom; han måste agera så. Denna insikt om det ovillkorliga beroendet av hans egen existens uppå den av sina offer framstår för mig vara den huvudsakliga anledningen till hans hat. Att vara förpliktad att försöka att tillintetgöra oss med all sin styrka, men på samma gång att förutse att detta oundvikligen måste leda till hans egen undergång, däri ligger det. Om du så vill: Lucifers Tragedi.”

-- Här slutar Dietrich Eckarts anteckningar

NOTER

[1] Tre herrar verksamma inom tysk politik 1923 som i tur och ordning tysk Kansler, Bayerisk inrikesminister och grundare och ledare för Bayeriska Folkpartiet (Bayerische Volkspartei).

[2] James K. Hosmer, *The Jews*, sid. 272, (New York, 1885)

[3] Sedan Dagen infaller den 2:a september och firas till minne av en preussisk seger i Sedan, Frankrike, denna dag 1870.

[4] "Resterande judar i kungens provinser hade förenats för att försvara sig själva; de tog hämnd på sina fiender genom att mörda sjuttiofemtusen av de som hatade dem." -- Ester 9:16

Purim infaller sent i februari och tidigt i mars och firas till minnet av judarnas massmord på 75 000 perser och segern över fienden Haman. En viss Baruch Goldstein firade Purim 1994 genom att med ett skjutvapen massakrera 29 muslimer i en moské i Hebron.

Mer om upphovet till Purim går att studera i Esters Bok 9: 24-26.

[5] Central-Verein Deutscher Staatsbürger Jüdischen Glaubens.

[6] Kommunen, eller Pariskommunen, var en judiskkontrollerad socialistregering i Paris från 18:e mars till 27:e maj, våren 1871.

[7] Litman Rosenthal, *American Jewish News*, 19:e september, 1919

[8] Bayerische Volkspartei.

[9] Giordano Bruno, f. Filippo Bruno i januari 1548 i Nola, Kampanien, Italien – d. 17:e februari 1600 på brinnande bål på Piazza Campo dei Fiori i Rom, Italien, var en italiensk filosof, ursprungligen dominikanermunk från den hermetiska skolan.

[10] Matthias Erzberger, 1875-1922.

[11] Kab är en uråldrig hebreisk måttenhet. En kab motsvarar omkring 1.9 liter. Sex kab är alltså omkring 11-12 liter. Tre kab knappt sex liter.

[12] Dostojevskij satt fem år i sibiriskt fångläger i Omsk.

[13] Friedrich Ebert, 1871-1925.

[14] Kurt Eisner, 1867-1919. Judisk marxistledare och president i republiken Bayern under en tid.

[15] Völkischer Beobachter. NSDAP:s partitidning från december 1920 och framåt som Dietrich Eckart var grundare till och redaktör för under en tid.

PERSONINDEX

A

Aquinas, Thomas

Aschera

Augustus

B

Baruch, Bernard

Bismarck

Blucher, Marskalk

Bruno, Giordano; Filippo Bruno

Brünn, Dr. Artur

Börne, Ludwig; Löb Baruch

C

Cicero, Marcus Tullius

Cohen, Joseph

Cohen

Cohn

Columbus, Christofer; Cristoforo

Colombo; Cristóbal Colón

Cromwell, Oliver

Cuno

D

David, Kung

Delitzsch, Friedrich

Disraeli, Benjamin

Dostojevskij, Fjodor

Drexler, Anton

E

Ebert, Friedrich

Eckart, Dietrich

Edvard VII

Einstein, Albert

Eisner, Kurt

Erzberger, Matthias

Ester

Eugene, Prins

F

Feder, Gottfried

Flaccus, Marcus Fulvius

Fredrik II

Jesaja

G

Joab

Goethe, Johann Wolfgang von

Jonahan, Rabbi

Goldmann, Nahum

Josef

Goldstein, Baruch

Josua

Goldstein, Moritz

K

Gompers, Samuel

Kahn, Fritz

Graetz, Heinrich

Kant, Immanuel

Gronemann, Dr.

Karl den Store

H

Kepler, Johannes

Haman

Kristus, Jesus

Hauser, Otto

Kyros

Heim

L

Heine, Heinrich; Chaim

Lenin

Herzl, Theodor; Binyamin Ze'ev Herzl

Levi

Hitler, Adolf

Levine

Holmes, Sherlock

Lot

Hosmer, James K.

Luther, Martin

I

M

Ibsen, Henrik

Mendelssohn, Moses

Ismael, Rabbi

Moses

J

N

Jakob

Nehemja

Nikolaj, Tsar

Nordau, Max

P

Papa, Rabbi

Paul, Paulus; Schaul, Saulus

Pilatus, Pontius

R

Rachav

Rahmer, Dr.

Rathenau, Walther

Rosenberg, Alfred

Rosenthal, Litman

Ruppin, Dr. Arthur

S

Schopenhauer, Arthur

Schwalb

Schweyer

Sombart, Werner

Spinoza, Baruch

Strabon

T

Torres, Luis de

Trajanus, Kejsare

U

Uria

W

Wallfisch, Pastor

Walther

Weininger, Otto

Wilhelm II

Wilson, Woodrow

Wittner, Doris

Wodeslowsky, M. J.